

Manzara-i Umumiye

Mümin Salt

İstanbul, 2016

© Her hakkı mahfuzdur.

Manzara-i Umumiye

Mümin Salt

Baskı Tarihi: İstanbul, 2016

Baskı-Cilt

Şenyıldız Yayıncılık
Hediyelik Eşya ve Tekstil San. Tic.Ltd.Şti.
Gümüşsuyu Cad. Işık Sanayi Sitesi No: 19/102
Topkapı / İstanbul Tel: 0212 483 47 91-92
(Sertifika No: 11964)

Dibace

Unutmadan hamd ü senayı, umarak merhametini Rahman ve Rahim olanın, gönderip salavat-ı şerifi nefsi nur olan ‘Sevgiliye’, sorulunca ne getirdin diye; bana bir belge gerekecek mahkeme-i kübrada, rızasına talip, avucumda bir sıkımlık azık, sebab-i telifim.

Asudeliği hak edememiş miydik, yoksa rahat mı batmıştı? Kovulmuştuk bir müddet için huzur ikliminden! Katlandık, kovulmuşluğun getirdiği sıkıntılara... Her nesilde biraz daha derinlere inse de dönüşümüze olan iştiyak... İçimizde bir yerlerde, af dilemeyi öğrenmenin rehaveti saikiyle, zannedyorduk ki, bu kadarla kalacak çekeceğimiz eza ve cefa...

Henüz Kabil, Habil’i öldürmemişti...

Ve bir milat, arz üzerinde başladı yoldan çıkışımız, Kabil ile. Yoldan çıkıyorduk ve yola çekiliyorduk, merhamette mündemiç rehberler vasıtasıyla. ‘Sevgiliye’ kadar devam etti bu hal. Bu ‘son’ denildi bir ikaz olarak, bilin ki yola koyacak kimse gelmeyecek, çürümüşlüğe adapte olmamanız için!

Manzara-i Umumiye

1

Topyekun bir garip hallerdeyiz; Selamünaleyküm ile bakkala giriyor, rakı var mı diye soruyoruz. Topluma zararlı olan şeyleri yasaklaması gereken devletin düzenlediği kumar oyunlarından, ya bismillah diyerek bilet alıyoruz. Tesettürü, tüketimi özendiren, moda sektöründe bir kavram olarak algılıyoruz. Türbelerden çıkmayarak paganlaşıyor, örfü ya ayıplıyor ya da tabulaştırıyoruz. Müslüman olduğumuz iddiasında bulunuyoruz. Ne var ki, bunun fiiliyatını hakkıyla sergileyemiyoruz. Kurtulmak için çok fazla gayret göstermediğimiz, gayrimüslim görüntüsü, yapışmış üstümüze.

Tutarsızlık içinde, iğreti etiketler ile idare etmeye çalışıyoruz. Aldığımız nefes dahi ziyadesiyle canımızı acıtıyor, başımızı döndürüyor, vücudumuzu kasıyor, ruhumuza işkence ediyor. Bunaltı kokan, folklorik bir hayat bu. Kasvetli, meşum... Kendi gibi yaşamayanı, kardeşi dahi olsa düşman gören, asık suratlar, kavgacı mizaçlar ve bencil duygular. Benden sonra tufan tavrılarıyla, gemisini yüzdüren kaptan... Fırka-i naciye?! Halk olarak hoş olmayan bir psikolojiye gark olduğumuz aşikar.

Bize ait olmayana yaşama çılgınlığı, neredeyse tedavisi mümkün olmayan bir hastalık gibi sarmış dört yanımızı. Bizim için, hayatımızda ayrı bir yeri ve değeri olması gereken her şeyi süflileştiriyoruz. Her yerin bir şehidi, her şeyin bir mucizesi olur oldu. Her fikre bir Kabe gösteriliyor, cehennemlik görüntüler, melek diye hafızalara nakşedilmeye çalışılıyor. Ne desturumuz kaldı, ne de düsturumuz. Toplum olarak hep böyle miydik?

Yanlış ile doğrunun, güzel ile çirkinin birbirine karıştığı bu tarz bir çelişkiler yumağına sıkışmış olmamızın sebebi ne? Toplumun; inandığını söylediği dünya ile yaşadığı dünya arasında ki, bu derin uçuruma yol açan ne olabilir? Oturuş kalkışlarıyla; adaleti, cömertliği, kanaatkarlığı, şükürü, vakarı, feraseti, hikmeti, akla getirenler neredeler? “Kendi için istediğini, kardeşi için de isteyenler,” bir serap mıydı onlar? Gerçekten de, ‘güzel insanlar, güzel atlara binip gitti mi?’ Kültür yönünden, topluma uyarlatılmaya çalışılan nesepsizleştirme gayreti, bir travma geçirmemize mi neden oldu? Eğer öyleyse, biz ne yapıyoruz? Neyi bekliyoruz? Ne olmuştu bize?

Şüphesiz mevcut olumsuzluklardan, toplum içinde hiç kimsenin müstağni olduğu düşünülemez. Kar dağların zirvelerine yağmış olsa da, eteklerindeki de üşütür. Kendisine oyalanacak basit şeyler bularak bir aldanişa kapılan, sıkıntılardan azade olduğunu söyleyenler de, aynı haleti ruhiye içinde. Şayet öyle olmasa, insanlar, kendi meşrebine göre; şeyhinin eteğiyle oynama, masal ve hikayelerle bezeli, çay partilerinde ‘biz diğerlerinden ne kadar farklıyız’ tavrıyla ayrılma veya tarihin tozlu sayfalarında kendine tesselli arama, ya da adrenalin bağımlılığı, alkol, uyuşturucu ve benzeri melanetlerle sahte dünyalara sığınma gayretkeşliğine kalkışmaması gerekirdi.

Öncelik; kim ve ne olduğumuzun hatırlanması, anlaşılması gerekmektedir. O zaman neye sarınıp sığınacağımızı ve ümmete, dolayısıyla nefsimize sirayet etmiş olan musibetlerden nasıl kurtulabileceğimizi de anlarız. Kendimizi tanıyamayışımızdan kaynaklanıyor biraz da sebebi ızdırabımız. Kendimizi bilmeyince bizden gayriyi hiç bilmiyor ve bu sebeple, neler oluyor, anlayamıyoruz.

Bilmek, zihni gelişim ile mümkündür. Düşünmeden, taklit üzere bir yaşantıya takılıp kalmış ve bunun farkına dahi varmayan, aksine, toplum içinde her kesin kendini kamil insan tahayyül etmesi hasebiyle, zihni gelişme bir türlü gerçekleşmemektedir. Oysa ki; insan, yaratılış itibariyle bir süreçtir ve zihin dünyasında tahayyül ve tasavvurun üstüne çıkıp, tefekkür mertebesine ulaşmakla, ancak, fitratın gereği olan zihni gelişimini sağlayabilir. Nihayetinde, zihni gelişim; kul oluşumuzun ve “Bugün size din olarak İslam’ı seçtim. (5/3)” hitabının şuuruna varabilmenin, yegane yolu, olmazsa olmazıdır. Müslüman, bu şuura sahip olmakla *karanlıklardan* azade, nura dahil olur.

Diğer taraftan da, dünya sürgününde, kişinin doğru yolu bulabilmesi için, öncelikle kaybolduğunu kabul etmesi gerekir. Ancak, doğru yolda olan kişi, ya kendini kaybetmişse? İşte zamanın zırt dediği yer, tam da burası olmalı!...

2

Peki, sonradan görmeliğin yaşam tarzı olduğu tüketim toplumunda ve idealize edilen mukallit bir yaşantı içerisinde, kişinin kişiliğini kaybetmemesi ne derece mümkün? Çünkü, hiç bir şeyden istifade edilmiyor, her şey hızla çılgınlık derecesinde tüketiliyor. Sevgi saygı, ilgi bilgi, hak hukuk, akla gelmesi mümkün maddi ve manevi ne varsa tüketiliyor ve bunun farkına dahi varılamıyor. Çünkü farkındalık da tüketiliyor. Tüketilen mümtaz kavramların yerini, bayağılıklar istila ediyor. Bilgi, takvim yapraklarından öğrenilen beylik laflar ile telafi edilen konular olmuş. Altına, doğru yanlış demeden, kerli ferli birisinin ismi eklenilince, çok önemli bir şey söylenmiş gibi sunuluyor. O vakit sormak lazım, yazan ne anladı, okuyan neyi kavradı? Ve sonra kalkıp etrafa bakıyoruz, elde ne kaldı diye. Koca bir hiç. Ekmedik ki hasadımız olsun. Emeğimiz yoktu ki ekinimiz olsun. Elde tohum yoktu ki dikmeğe gayret bulunsun. Belki de, tohumu elde edecek bir yiğit yoktu ki, tohum kendine bir yol bulsun...

Maalesef kifayetsiz Müslümanlar, insani olan kavramları İslami olarak görüp aldanıyorlar. İnsani kavramlar, her zaman, kayıtsız şartsız bir meşruiyet ihtiva etmez, bunu

unutuyorlar. Dolayısıyla İslam'ın yanlış anlaşılmasına sebep oluyorlar. İslam düşmanları da boş durmuyor, çemkirren çelişkilerle değerlerimizi unutturmaya çalışıyorlar ve biz Müslümanlar da bilerek veya bilmeyerek, bize biçilen rolü oynamaya devam ediyoruz. Bu hal devam ettiği müddetçe, bir zamanlar İslami hayatı kuşatan, Müslüman kimliğini görünür kılan, "Mü'minin ferasetinden korkun" düsturu nereye ait olacak ve ne zaman geçerliliğini ortaya koyacak? Kelam'ın; kerim mevkiinde olduğunu anlamak için gayret edilmezse, onun, basit sloganlardan veya duvar yazılarından ne farkı olur?

Oku! hitabı işitilmeyi, yazısı da okunmayı bekler ve ardından anlaşılmayı umar. Bunlar olmuyorsa, yazı bir şekil olarak kalacaktır. Yazan ve söyleyen bu gerçeği ifade etmiş, okuyan ve dinleyenlerin bir çoğu da bu isteği yerine getirdikleri vehmine kapılmışlar. Oysa ki, görünen hakikat, bunun böyle olmadığını adeta haykırıyor. Ulemanın itikat konularında ve ibadet hususunda yaptıkları yorumlar, örfi farklılıklara rağmen konunun özü açısından bir olsa da, taassup, cehalet ve nifak sebebiyle, ümmet içerisinde, asabiyeyi yeşertmiş, aidiyetleri çeşitlendirmiş ve bölünmüşlük husule getirmiştir. Bu durum, kemikleşmiş bir önyargıya neden olmuştur. Nefse hoş gelen şeyler söylendiğinde 'oh oh eniştem demiş ne güzel demiş' tavrı sergilenmiş, aksi olduğunda 'tu kaka' denmiştir. Çünkü; anlama ve öğrenme becerisinden mahrum olan tutucu, dar görüşlü, nadanlar, gördüğü ve duyduğu her şeyin kendi küçük dünyasına uygun olmasını ister, umar ve bekler. Bu sebepledir ki bilmediği, tanımadığı güzelliği, sırf kafasındaki şablona uymadığı için, kendince kesip biçerek 'bir kuşa' benzetmeye çalışırken, ortaya bir ucube çıkardığının farkına dahi varmaz. Tam tersi, çok iyi bir şey yaptığı

kuruntusuyla böbürlenir. Vakıa böyle olmasaydı yaklaşık beş yüz yıldır hocaya g l n yor olunmazdı.

Hoca Nasreddin, tarihin ilk ve en büyük sosyologlarından biri, içinde yaşıadığı topluma ayna tutmuş, sanki dar l bedai' de bir figür zehabına kapılan halk ise ona sadece kahkahalarla gülmüş. 'G leriz ağlanacak halimize' darb-ı meseli bu denli net kendini ortaya koymamıştır. Oysaki, hocadan sadır olduğu zannedilen g l nl kleri hayatımızdan çıkarıp atabilsek, seçkin bir topluluk olacağımız barizdir. Bindiği dalı kesmeden, g le maya almaya kadar, bütün anlatılanlar bugüne kadar aynıyla vaki değil midir? Mesela modern zamanlarda g le maya alma nasıl olabilir bir düşünelim; banker bonoları, off shore hesapları, yeşil-mavi holding vakaları, borsa maceraları...

3

Yaklaşık iki yüz sene önce; tarih sahnesinde millet ve ümmet olarak, bir yerlerden gelmiş ve bir yerlere gidiyorduk, durumumuz fena değildi, halimize şükrediyorduk ve her şeyin çok daha iyi olacağına inanıyorduk. Ancak mührü eline geçiren özentili hayalperestlerin peşinde, liyakatsizliğin değer olduğu ve köşe başlarını işgal ettiği bir dönemde, karanlık bir tünele girdik ve dahi düşmanlarımızın da bir hakkın düşmanlıklarını yapmaları veya kendi menfaatleri için yaptıkları işlerin neticede bize zarar vermesi münasebetiyle, göz göre göre elim bir kazaya kurban gittik. Ümmetin alın yazısı, alinyazımıza düğümlenmişti!

Vakıa, millet ve ümmet olarak her yönüyle perişan bir kazadedeydik. Maddi ve manevi bakımdan öyle bir haldeydik ki, daha ileri gidecek takatimiz kalmamıştı. Geri dönmek mi? Kaderimizde yoktu. İşin tuhafı, çoğumuz, hala uyukluyor olması veya kazanın şokunu üzerinden atamaması sebebiyle başına gelenlerden haberdar değil. Geri kalanların bir kısmı kazaya sebep olanları suçlamakla, diğer bir kısmı da ortada bir kaza olmadığını iddia etmekle meşgul, ki bunlar bahsi diğer. Kazanın şokunu üstünden atan bazı kişiler

nerde ve nasıl bir hal üzere olduklarının tetkikini yapmadan, kazanın müsebbibi olarak, gayrimüslim cepheyi gördüler ve onun maddi gücü karşısında komplekse girerek iki zıt görüş ortaya sürdüler. Bunlardan bazıları her şeyi ile tüm geçmişimizi atıp, gayrimüslim dünyayla hemhal olalım diyor, diğer bir kısmı ise gayrimüslimlerin hiç bir şeyine buluşmadan, kendi tarihimize dönelim diyordu. Feraset sahibi, “İlim Çin’de bile olsa alın” düsturuna muhatap bir kaç güzel adam ise gayrimüslim dünyadan insanlık mirasına ait olanları alalım ve hariçten gelerek geçmişimize sinmiş olan çürümüşlüğü temizleyelim, bu bizi aydınlığa çıkarır, zirvelerin yolunu açar diyordu.

Hey hat! Ne yazık ki ferasetsizliğe kurban gittik. Sadece yüzümüze biraz makyaj yapmakla, her şeyin düzeleceğini sandık ve büyük bir yanılmanın içine düştük. Aslında Müslümanlar olarak, *karanlıkların* tuzağına düşürülmüş ve manen esir alınmıştık.

Bizi yok etmeğe kalkışmadılar, çünkü bunu yapamayacaklarını tarih, on altı kez haykırıyordu. Bizim için, yok olmaktan daha kötü olanı uygulamaya koydular. Bu topraklardan devşirdikleri çömezlerini, ümmetin başına bela olarak bıraktılar ve onlarda büyük bir şevkle, bizi, biz yapan İslami her şeyden uzaklaştırmaya başladılar ve bu yapılanların bizim için en iyisi olduğu algısına da, ayrıca maruz kalıyorduk. Batının sömürge sistemiyle edindiği zenginlik ve bu sayede elde ettiği teknolojik üstünlük, Müslümanlar arasında yenilmişlik duygusunu depreştiriyor ve buna tepki olarak, her türlü teknoloji ve teori Kur’an’da var sanrısı ortalığı kaplıyordu. Bu düşünce sanki imanı sağlamlaştırıcı bir etkenmiş gibi, Müslüman çoğunluğu esir almış, zihinlerini köreltmeye başlamıştı. Kur’an; icatlar el kitabı mı, yoksa insana, ruhi ve bedeni, ferdi ve içtimai mükemmelliğin yolunu gösteren,

“Sakınanları hidayete sevk eden 2-2” bir kılavuz mu, sorusu akla gelmiyordu? Oysa farkına varılmalıdır ki, böyle bir bakış, bilim ile din arasında bir uyum vardır düşüncesi, dini istismar etmek isteyenler için önemli bir koz olur. Çünkü yarın başka bir gerçeklik bir önceki teoriyi yalanlarsa, bilime endekslenen dinin de bundan zarar göreceği apaçık ortadadır. Bu idrak edilmiyordu. Aksine bundan cesaret alarak ‘İslam akli bir dindir’ gibi sloganlaşan sözler ortaya çıkıyordu. İslam akli bir din değildir! Sözün doğrusu, İslam, akıllı insanı muhatap alan ve onu sorumlu tutan bir dindir.

Aslında, anlık eblehlik neticesiyle ortaya çıkan bir şey değildi bu söz. Amaçlanan şey, bu düşünceyle, İslam’ın manevi gerçekliğini, ortadan kaldırmaya kalkışmaktı. İslam itikadını zayıflatacak her tür fikir ve uygulama muteberdi. Hayr işlemek artık, maddi dünyanın kurallarına göre oluyor, maneviyat yavaş yavaş hayatın dışına itiliyordu. Yardım baloları, kermes düzenleme, falanın veya filanın yararına yapılan turnuvalar ve benzeri gibi etkinlikler, Allah’ın rızası gözetilerek yapılan ihsanların, inayetlerin yerine ikame edilmeye kalkışılıyordu. Müslüman kılığında ki İslam düşmanları cesaretlendikçe, ibadetlere bile bu tarz kılıflar bulmaktan çekinmiyorlar, kurban kesme yerine sadaka vermek daha faziletlidir veya tesettür çok önemli değildir gibisinden görüşler ortaya atıyorlar, namazın vaktini budamaya, kıyamını da, oturağa yönlendirmek istiyorlardı. Çocukça tevillerle, köleliğe giden yolda bize şan, şeref türküleri dinletilirken, kılık kıyafetten, yazıya, eğitimden hukuka üzerimizde, alameti farikamız olan dinimize ve örfümüze ait her şeyi kazımaya çalışıyorlardı. ‘Bindiğimiz dal kesiliyor’ ve biz seyrediyorduk.

Bize biçilen rolü oynamamız için, aramızda münafıklar cirit atıyordu. Ki onlar, *karanlıkların* yetiştirdiği; modernlik yanlısı diye tabir edilen, aydın, seçkin, kanaat önderleri

denilen, kerameti kendinden menkul çömezler. Ülkesi ve insanlık için çalıştığını söyleyip batıya hizmet ederler. Başka türlü zaten ellerinden gelmez. Çünkü daha ergenliğe girmeden batı dillerinde, laik batı terbiyesini almışlardır. Bu eğitim, onlar farkına varmasa da psikolojik mutasyona uğramalarına neden olmuştur. Kişilikleri oturmadan öğrendikleri o dillerde rüya görür ve o dilin verdiği kültürün bakış açısıyla düşünür olmuşlardır. Arada bir ilginç laf ederler. Ve sanki bu söz, çok derin bir anlam ifade ediyormuş edasıyla, kırk yıl aynı sakızı çiğnerler, halka yutturmak için. Mesela, pusu-düello ikilemi; sanki düello denilen olay, gayrimüslimlere ait büyük bir meziyetmiş gibi gösterilip, pusu eylemini, Müslüman toplumlara has bir kavrammış şeklinde algılatarak, aklınca, Müslümanları aşağılamaya çalışırlar. Ve diyelim ki bu cahiller, “Ölen ve öldüren bizden değildir.” düsturunun, düello düşüncesi önünde ki en büyük engel oluşundan bi haber. Peki ‘Sen de mi Brütüs’ sözünü hiç mi duymamışlar ve bu söz ne tarafa ait?

Bu hizmetkarların, Müslüman halk arasında kafa karışıklığına sebep olabilecek bu tarz söz ve davranışları dolaşısıyla arada bir efendileri tarafından taltif edilmeleri, kendilerini bulunmaz hint kumaşı havasına soksa da, efendileri; seçtikleri ve ümmetin başına bela olarak bıraktıkları bu hizmetkarlarına çok da güvenmezler. Çünkü onların ciğerini bilirler. Bu çömezler, içinde buldukları kompleks mucibince, çıktığı yumurtanın kabuğunu beğenmeyen, her hangi bir ulvi amacı veya gayesi olmayan, en büyük derdi ‘ayağındaki nasırı’ olan, her hangi bir konuda mesuliyet sahibi olamayacak kadar zavallı, ‘böcekler gibi, düşünmeden arzu ederek’ yaşamaya meyilli, ‘rakı şişesinde balık’ olmak isteyen kimselerdir.

4

İslam nedir? Müslüman kimdir? İşte tam bu noktada şunu diyebiliriz. Öncelikle Müslümanların, İslam'ı anlamaları ve bu sayede kendilerini tanımaları gereklidir ki, bu sorulara hakkıyla cevap verebilsinler. Şüphesiz zor bir ameliyedir kendini tanıma. Zaten kolay olsaydı, 'Kendini bilen, Rabbini bilir.' sözü asırlar boyu tekrarlanır mıydı? Kendini bilmeyenin, kul olduğunu idrak edemeyenin, 'men rabbük' sualine de doğru cevap verebilmesi mümkün değildir. İslam dairesinde, kul olma şuurunun, kendi varlığını ayakta tutabilmesinin yegane yolu da, fiiliyatta ki tezahürleridir. Yoksa, havada kalacak olan bir kıyl ü kal' dir. Unutulmaması gereken bir başka gerçekte şudur; kişi hayatına yön veren değerlerin kaynağı olan mefhum, her ne ise, o, kişinin mabududur.

Şu yaşanan dünyada ki görüntüye bakılınca, sıkıntılı bir durum gözükmektedir. Çünkü, Allah ve Resulüne aidiyeti yeterli bulmayan Müslüman, nefsanilik ve neden olduğu malayanilerden dolayı, cevaplanılamayan, tarif edilemeyen iç sıkıntısı ve suçluluk duygularıyla işgal edilmiştir. Bu durumun devamı, tekrarlanan günahlara neden olur. Ta

ki, tövbe freni çekilene kadar. Ortaya çıkan manzaradan dolayı, insanların kimisi cahillikten, çoğunluğu da düşmanlıkları sebebiyle İslam hakkında olumsuz görüşler beyan ederler. Bu gibilere sormak lazım; ameliyat masasında ki hastadan dolayı, doktor, veya tıp hakkında olumsuz eleştiriler ne kadar makul görülebilir?

İslam; insanın, köylülükten ve göçebelilikten şehirliliğe geçmesinin, medenileşmesinin müsebbibidir. Kuralsızlık veya basit kurallardan, kurallar silsilesine adapte olma ameliyesidir. Hatta o derece ki, ıssız bir adada, tek başına bulunsa dahi Müslüman, belli kaidelere uymak durumundadır. Çünkü İslam, hayatın her noktasındadır, ritüellerle sınırlamaz kendini. İnsan ilişkilerinden, çevre kirliliğinden, açık bırakılan çeşmeden, emniyet şeridini haksız ihlale kadar, akla gelebilecek her şey, İslam'ın mesuliyet alanındadır. Teslimiyet, mecburiyet gerektirir. Müslüman olmak, layüsel bir yaşamdan, sorumluluğa adım atmaktır. İslam'ın bir tarafı umuda, diğer tarafı da korkuya dayanır. Müslüman, bu ikisi arasında bulunan ve her ikisinden de emin olamayan kişidir, çünkü bir 'kalb'e sahiptir.

İslam; esfele safilinden alıp, ahseni takvime ulaştırmaya çalışır insanı. Müslüman, bezm-i elest'te verdiği cevabı doğrulamaya gayret edendir. Bu sebeple Müslüman için, doğru güzergahı teşvik edici, seyrüseferi yanlışlardan sakındırıcı iki etken, ödül ve ceza vardır daima. Bu amillerin işlevsel olması için, İslam, "Bir vücudun organları gibi" bir birinden haberdar ve ilgili olarak bir arada yaşamayı teşvik eder. Ümmet; 'Sevgilinin' izlerini gözeten fertleri ihtiva eden bütündür. Onlar, "birbirleriyle kardeş 49-10" olan, olması gereken ve müstakil mesuliyetlere haiz olanlardır. Gözden irak olanın, gönülden de irak olacağı hasebiyle, taşralaştırılan inziva anlayışına karşıdır İslam. İslam'da, inziva, diğer

dinlerde olduğu gibi, yalnızlık içinde, bir başına yapılanı değil, bir arada yapılanı makbul görölmüştür, ve ona da inziva değil, itikaf denilmiştir. İslam; insanın, fitri akıl ve ferasetinin muhafazasını gözetir ki propaganda ve sloganlarla güdülemesin.

Hala mı anlamadın? O zaman, kişilerin ve kurumların mekanikleştiği veya öyleymiş gibi algılandığı bu yüzyılda, bu anlayışa münasip bir cevap verelim. İslam; içtimai, ferdi, hukuki yaratılış ayarlarıdır ve Müslüman, yaratılış ayarlarına uygun yaşayan kişidir.

5

İslami şüura varabilmek ve İslam'ın hakkıyla anlaşılabilmesi ve neticesinde, Müslüman şahsiyetin yeryüzündeki konumunun netleşmesi ve kafa karışıklığına sebep olan modern insan kavramının yan etkilerinden yakasını kurtarabilmesi için, Müslümanların, izarlarına ket vuran dini ifrattan uzaklaşmaları elzemdir. Çünkü bu tarz bir ifrat, Resulullahı dahi hakkıyla anlamamıza engel oluyor.

Ekabirane tavır ve davranışı olmayan, şaşalı bir yaşantı içinde bulunmayan, acıkan, doyan, yorulan, dinlenen, üzülen, neşelenen velhasıl, "Muhammed sadece resuldür. 3-144" hitabıyla maruf, vazifesini ifa etmek için bütün gayretini sarf eden 'Sevgili' Olimpia'nın sakinlerinden biri gibi algılandı, abartıların gölgesinde. Mucizelerine dair de ciltler dolusu kitaplar...

Oysa ki, mucize söylentilerini aralayıp arkasını görebilseydik, insani davranışlarında ki erişilmez yüceliği fark edebilirdik. Ki mucizelere meraklıysak şayet, yaşantısı büyük bir mucizedir. Çünkü şahsı Kur'an ahlakıyla mücehhezdir. Kendi yaşantımızda ki benzer olaylar ile mukayese,

‘Sevgilinin’ büyüklüğünü ve değerini daha sağlıklı anlamamıza neden olur. Enes b. Malik’e, ne söz ve ne de fiili bir öfkесinin olmamış olmasını, çocuklara karşı tahammülünün derecesini tahayyül edelim. Sadece bu konuda değil, arkadaşlık ve aile ilişkileri de aynı minval üzere. Muhatabını kırmamak adına, nefesine o derece baskı yapmakta ki, Rahman ve Rahim olan müdahil oluyor vahiyle, ‘Sevgilinin’ mevcut durumdaki rahatsızlıklarını izale için.

Vakaların ve kişilerin hakikatini anlaşılmasız kılan taassubun neticesidir, bütün bunlar. Ne derin alimmiş sıfatına nailiyet için, veya iyi niyetle, mübalağalı nutuklarla gün geçirenler, sanki İslam, Allah’ın kulları için seçtiği din olması yönüyle, eşsiz ve yüce değilmiş gibi, onu kendince övüp yüceltmeye çalıştılar ve bu saikle ilk vahyin niçin Mekke’ye geldiğini dahi kavrayamayanlar, ortamı olabildiğince çarpıttılar. Bir kaç fevri olayda, sosyolojinin kaidelerine göre yapılmaması gereken hatalarla, genellemeler oluşturdu. ‘Kız çocukları diri diri toprağa gömülüyordu.’ ifadesine karşı, ‘nesil nasıl devam etmiş’ sorusunun havada kaldığını fark edemediler. Veya kadının toplum içindeki yerini karabasan gibi gösterip, ardından İslam’ın kadına verdiği değerden bahsediliyorsa, İslam öncesi dönemde Hz. Hatice, Süfyan’ın karısı Hind gibi şahsiyetler, zamanın en saygın sınıfı olan şairler arasındaki kadınlar, nereye konulacaktı, bilemediler?

İfratın altına bakınca görülen şey, İslam’ın; bir kesime veya gruba değil, yalnızca kadına veya erkeğe değil, nefsin hayvani istek ve arzularına kapılmasınlar diye bütün insanlara bir hak verdiğidir.

Taassuptan kurtulmadıkça, İslam’a göre hak kavramının ifa etme müsaadesi veya yapabilirlik yetisi olmadığını kavrayamayız. Aksine, İslam’da kastedilen, fitri vasıfları

muhafaza ederek, fitrata uygun davranmaktır. Dolayısıyla söz konusu vasıflara, eksiltme de yapılırsa, ekleme de yapılırsa, fitratın dışına çıkmış olur ve Kur'an bunu zulüm olarak işaret etmektedir. "Şüphesiz Allah, zulmeden bir kavme hidayet vermez. 28-50" ikazı, bunun anlaşılmasını kolaylaştırıyor. Hak kavramı, layıkıyla tesis edilmeyen toplumlarda, haksızlığa neden olmakta ve musibete dönüşmektedir. Müslüman olarak bizler, İslam'ı veya İslami olanları büyük ve abartılı göstermekle mesul değiliz. Sadece, emredildiği şekilde yaşamakla mükellefiz.

Bu sebeple, İslam'ın, ümmet içinde, erkeğe ve kadına, bedeni ve ruhi konumlarına uygun haklar verdiğini görmeliyiz. "Erkeklerden başka elçi 12-109" gönderilmemiş olması, kadına haksızlık değil, fitraten buna uygun olmadığıdır. İslam anlayışında, kadın ve erkek arasında bir müsabaka yoktur. Aksine, birbirlerini tamamlayan bütünü parçaları olarak görülür kadın ve erkek. Birbirlerinin örtüsü konumundadırlar ki, kadının salihane olanı, yani sulh içinde olanı, tercih edilmesi tavsiye edilen örtüdür. "Cennet anaların ayakları altındadır" düsturu, kadının, İslami terbiyeye haiz çocuk yetiştirmekten ve bunun için gerekli olan, aile kurumunu muhafaza etmekten daha öncelikli bir hakkı olmadığını işaretidir. Ve o kadının, "Allah'ın emaneti" olduğunu unutan erkek ise, zulmün müşahhas halidir.

Tam da burada, imparatorluk arttığı bir belde, bahse konu olabilir. Anadolu! İsmiyle müsemma bir belde. Dizlerini ve dirseklerini dahi, kocalarından başkasının görmediği müte-deyyin anaların yurdu. Evlatlarını birer inci tanesi gibi dağıtmışlar, İslam yurdunun dört bir yanına. Kimisi Galiçya'nın bataklıklarına düşmüş, kimisi Kafkasya'nın kayalıklarına. En çok da çölün kumları arasına. Kulaklarından ezan sesi silinmesin diyedir, fedakarlıkları. Onlar hiç bir zaman çiğ et

yıgını olmadılar. Ruh ve akıl olgunluğuna sahip oldukları için, kürtaja yan gözle bakmayıp, haksız bir cana kıymadılar. *Karanlıkların* ekmeğine yağ sürmek için, kısmi kısırlılığa heves edip, sezaryen doğuma evet demediler. Kadın olmaktan gocunup, erkeksileşmediler. Tesettrl olmanın; her türlü söz ve fiili kendilerine mubah kıldığı sanrısına kapılmadılar. Onlar, ne moda ya maskara, ne de ‘her şeyin Mslmancası’ tuzağına av olmadılar. Sahip oldukları irfan sayesinde, ‘İslam’ın kadına verdiği hak’ hamasetine aldanıp, haddi aşmadılar ve nefislerine de zulmetmediler.

6

“Küfür tek millettir” beyanından anlayabiliriz ki, kastedilen şey, İslami olmayan her türlü inanç ve yaşantısının yekunudur. Ve dahi şeytan onlara doğal müttefiktir. Çarpıtılmış Hıristiyanlık ve Yahudilik inançlarına kapı açmaz İslam. İnsan günahsız, Müslüman olarak doğar ve hiç bir harici olumsuz telkine uymaz ise fitratı gereği iyidir. İnsan olarak iyidir, her hangi bir millet veya ırk olarak ayrıcalığı olmaksızın. Bizim kardeşlerimizdir. Hakikat levhasında yazıldığı üzere, “Hepiniz Ademdensiniz ve Adem topraktan yaratılmıştır.” Ne yazık ki şeytan, bu fitratı bozmaya yemin etmiştir. Ve kullarına merhameti sebebiyle Rahman; insana, şeytanın düşman olduğunu tekrar tekrar ikaz etmiş olsa da, insan nisyân ile maluldür.

Gayrimüslim ifadesi, Müslüman olmayan insanları kapsarken, Batı ifadesi de, İslami olmayan kültür ve sistemleri belirtir. Ancak bu ifadelere dahil olan konuların, halkı Müslüman olan ülkelere de duhul etmiş olması, bizim bunların tamamını kastettiğimizde, yanlış anlaşılmanın önüne geçmek için, Kur’ani veciz bir terimi kullanıyoruz, *Karanlıklar*. Bu ıstılahâ, bütün gayrimüslim kişi ve kuruluşlar, kapitalizmden

marksizme bütün Gayri İslami sistemler, masonluktan Lyons-
luğa bütün dernekler, örgütler ve dahi iblis dahildir.

Karanlıklar bir koalisyonudur ve dünyayı zıvanadan çıkar-
ması, her zaman Yahudilerin bitlerinin kanlanmaya baş-
lamasıyla olmuştur. “Mü’minlere karşı insanlar arasında en
şiddetli düşmanlığı yahudilerde ve müşriklerde bulursun.
5-82” buyruğu boşuna değildir. İnanmıyor musunuz? Viyana
kongresi, Paris barış konferansı, Berlin konferansı, Balfour
deklarasyonu, Yalta\Potsdam\San Fransico konferansları ve
nihayetinde İsrail’in kuruluşunu adım adım takip ederseniz,
satır aralarını ve perde arkasını görebiliyorsanız, günümüz
dünyasının ekonomik, siyasi ve kültürel ahvali ve dahi mü-
sebbibini anlarsınız.

18. yüzyılda, sömürgeci zihniyetin ve sanayi devrimi-
nin katkılarıyla, Yahudilerin desteğinde, Anglo Sakson yapı,
karanlıkların yeni temsilcisi oldu. Kökeni 15. yüzyıla giden
tefecilerin kontrol ettiği bir yapılanma. İsmine ne dersiniz
deyin, opus dei, illuminati falan, bu çok önemli değil. Pisliği
fark ederek, üzerimize bulaşmasından imtina etmek önemli
olan. Yoksa, kim yapmış, nelerden oluşmuş diye merakla
pisliği didikleme, sadece boşa mesai harcamaktır. Pratikte
hiç bir faydası olmayan malumatfuruşluk ortaya çıkar.

Görülmesi gereken, insanlık tarihinde bir kırılma ger-
çekleşmiştir ve artık güç sayesinde zenginlik elde etme dö-
nemi yerine, zenginlik ile güç elde etme, gücü kontrol etme
dönemi başlamıştır. Bu gücü test etmek için dönemin im-
paratorlukları, borçlandırılmış, iç ve dış çatışmalara sevk
edilerek tasfiye edilmiştir. Ve amaç: bu zenginlik ile daha
fazla güç elde etmek, bu sayede insan fitratını bozmak, onu
kulluktan uzaklaştırmaktır. Çünkü, bu bir döngü; insanların
fitratı bozuldukça daha kolay güdülebilir yığınlar oluşuyor

ve neticesinde vücut bulan çürümeyi sağlayan, *karanlıkların* gücü katlanıyor.

Karanlıklar, bütün inanç ve ananeleri tahrip edebilmek için, Epikürcü bir tavırla, haz peşinde koşan, şuursuzca tüketmeye amade yığınlar oluşturmak çabasında. Bunu gerçekleştirmek için, oltanın ucunda demokrasi ve özgürlük yaftası altında modernleşme yemini kullanır. Ve gerçekte, demokrasi diye sunduğu şey, insanların psikolojik tepkisini, yine aynı insanlara dayattığı, kurnaz bir totaliter rejimden başka bir şey değildir. Ambalaj çok şıktır, zorlama ve baskı kendisini arzu ve heves olarak gösterir. İdamlara gerek yoktur, intihara ikna etmek esastır. Sinemaskop algı bölümü, bakan fakat göremeyen insancıklar... Algılatılan hayatın, özgür iradeyle gerçekleştiğini zanneden, modern arenalara güdülen yığınların eğlendiği sanrısı... Refahtan daha çok pay alma aldatmacası...

Teknolojik gelişme, içtimai yapıda değişikliklere sebep olmaktadır. Sadece babaların çalıştığı dönem, sona ermiştir. Kadınları evin dışına çıkarmak lazımdır. Sunulan imkanlara erişebilmek, tek kişinin kazancıyla mümkün olmamaktadır, falan. Aile fertlerinin top yekun çalışma hayatına dahil edilmesi ve algı sonucu, tüketerek sahiplenme hevesi, bireyci toplumu oluşturmaktadır. Şahsi isteklerin öncelikli olması. Fedakarlık ve benzeri duyguların dışlanması...

Fıtrat gereği aidiyetsizlik mümkün değildir. İnsan, 'hiç' olmadığına şuuru aidiyet ile ulaşır. İnsanlarda ki bu aidiyet hissi, yaratılış mucibince oluşmuş, bir şuur altı kavramıdır. Yaratıcıya has kılınan aidiyet hissi, hiç bir harici etkene maruz kalmaz ise şayet, şuur altında mevcudiyetini korur. Lakin farklı saiklerle, süfli kavramların, Yaratıcı kavramı ye-

rine ikame edilmesi mümkündür. Irk, ata, töre, dernek, parti, spor takımı gibi. Neticede aidiyet hissi yok olmaz.

Bu bilinçle, *Karanlıklar*, sömürü ve talanı devam ettirmek için kurguladığı oyunu; hırpani erdemlerini öne sürerek özgürlük şemsiyesi altında, sinema ve medya desteğinde, dünya vatandaşlığı etiketiyle, güya ırk ve din savaşlarının olmadığı bir dünya için aidiyetsizliği överken, modern yaşam telkinleriyle kendisine aidiyet oluşturmaya çalışmaktadır. Halklara kemirtmeye çalıştığı, yaşasın perestroyka, yaşasın globalizm bunun içindir. Kadın ve erkek, gladyatörlere dönüştürülür, birbirlerine karşı, insan haysiyet ve onurunu yok etmek için. Sinema ve medya vasıtasıyla ortaya koyduğu algı, cinsiyetsiz davranışlı tek tip insan oluşturmak, fitratı bozmaya çalışmak. Öylesine şeytani bir kurgu ki, kendisini eleştirenlerin bir çoğunu da, oyununa piyon olarak dahil etmektedir.

Bir şekliyle kadın istismarıdır, batının tarihi. Özellikle sanayi devriminden sonra, ucuz iş gücü ve tüketici olarak çarşı, pazara çıkarıldı kadın. Ancak, cihan harbi sonrasına kadar yeryüzünde, ilkel kabileler haricindeki bütün toplulukların, orta sınıf aile hayatı, dil, din, örf ve benzeri farklılıklara rağmen benzeşirdi. Kadın kıyafetleri, tesettürlü denilebilecek durumdaydı ve farklı giyinen tek tük kişiler hafif meşrep addedilirdi.

Batı, bu kadınları yozlaştırmak için, aldatan kadını adeta kutsadı. Madam Bowary örneğinde olduğu gibi. Ve modern zamanların en güçlü illüzyonu reklam ve medyayı kullanmadaki maharetiyle, tahttan kovulana, tahtı terk etmiş gibi gösterir. Ahlaksızlığın son mertebesini aşk diye yutturur yığınlara VIII. Edward-Madam Simpson hadisesinde ki gibi. Çürümüşlüğü, büyük bir illüzyonla tezgahlara öyle bir serer

ki, sanki eşsiz değerlermiş misali, insanlık pazarında kapış kapış tüketilir. Kadının gizemi ilga edilir, annelik vasfı elinden alınır ve ticari meta olarak görülür, *karanlıklarca*. Kadın, kadınlıktan çıkarılır ve sadece bir dişi olarak ortaya salınır. Dişi; ne büyük bir tuzak, Harut ve Marut'un dahi düşüp, çıkamadığı. Bütün bunlar gerçekleşirken, kadınlara algılatılan şey özgürlük ve eşitlik. Gerçekte olan ise daha kolay istismar edilebilmeleri için genişletilen meydanlardır. Kadını kullanarak insanlığı esfele safiline indirme çabasıdır *karanlıklar*. Sadece kadınlarla da sınırlı kalmamaktadır, bütün bu yapılanlar. Son yüzyılda, çürümüşlüğün altyapısını oluşturan ve sanatçı denilen eğlendiricileri de kullanmakta beceriklidir. Heybesinde bin bir türlü dalavere taşıyan bir bezirgandır *karanlıklar*.

Tarihin bize gösterdiği kadarıyla genelde saray soylularını eğlendiren, eski zamanlarda panayır meydanlarında boy gösteren ve bazısının fiziki ama çoğunluğunun ruhi kusurları olan kişiler, soytarı veya hokkabaz olarak anılıyordu. Yapıp ettikleri gündelik hayat içinde bir değer oluşturmayan ve imrenilecek herhangi bir özellik taşımamasına karşın, yapılan tuhaf hareketler ve konuşmalar hayatın hay huyu içinde kısa bir mola gibiydi. Ve bu gibi insanların toplum içindeki itibarları dilencilerinkine eşitti. Sanayi devrimi ve sonrasında bu gruba giren insanları, kapitalist sistem; sinema ve medya vasıtasıyla, toplumların dini ve örfi anlayışlarını bozmak kastıyla pazarlamaya başladı. Toplum düşmanı bu insanlar, zaten böyle bir kullanışlılığa çoktan hazırды. Çünkü bu insanların günümüzdeki örneklerinin; hayat hikayeleri, anıları, röportajları dikkatle incelenirse görülecektir ki büyük çoğunluğu, ruhi sıkıntıları olan, kurtulamadıkları komplekslerin esiri veya taciz kurbanı veya heveskar eşcinsellerdir. Ve bu kişilerin şuur altı, içinde buldukları haleti ruhiye ve

bunun verdiği tepkiyle, yaşadıkları toplumu suçlamakta ve toplumun değerleriyle alay ederek toplumdan o alma arzusundadırlar. Kılık kıyafet, görünüş ve yaşantılarıyla topluma karşı olabildiğince zıt olmaya çabalamakta, toplumun inanç ve ananesini yok saymaya çalışmaktadırlar. Aslında böyle davranmakla arzu ettikleri Şey, tam bir kambur psikolojisi ; kambura sormuşlar, senin kamburun mu dzeltilsin yoksa herkes kambur mu olsun? cevap malum; herkes kambur olsun.

Toplumu *karanlıkların* rmşlğne sevk etmek ve bu çürümüşlüğün içerisine hapsetmek için kullanılan bu eğlendirciler, *karanlıklarca*, medya ve reklam desteği sağlanarak, yaşantıları açısından, özenilecek objeler olarak sunulur. Her ne kadar, sıradan insanlar, kendi hayatlarında, evlat-eşdamat-gelin olarak, bunları görmek istemez ve benimsemezse de, maalesef etkilerine maruz kalırlar.

7

Sanayi devrimi ile başlayan süreçte, dünyevi menfaatler için her şeyi meşrulaştırma gayreti neticesinde, dünya denilen insanlığın evi harabeye çevriliyormuş, ne gam. İnsanın doğa ile uyum içinde yaşama serüveni son bulmuştur. Artık, merkantilist anlayışın hakim olduğu doğaya hükmetme arzusu tek gerçekliktir. *Karanlıklar*, demokrasi yalanıyla tesis ettiği ortam sayesinde, meşrulaştırdığı vahşiliğe karşı olanları, kendisine destek olarak kullanır.

Yaratılış itibarıyla kötüye, çirkine, zararlıya karşı olan insan, bir nebze de olsa, algıların dışına çıkarak, *karanlıkların* insan yaşamına zarar veren kararları için tepki verir, kimi zaman. Niçin modernleşmek? Daha fazla insan öldürmek mi modernlik? Hayvan ve bitki türlerini yok etmek mi modernlik? Modernlik denilen şey, atmosfere daha fazla zarar verme veya dünyanın yok oluşuna katkı sağlama yarışı mı???

İşte böyle bir durumda, sanılanın aksine, *karanlıkları* savunmak için, sivil toplum kuruluşları mevzidedir. Halklara yutturulan modern hayatın gereği, demokratik hak olarak gösterilen eleştiri ve protestolar, sivil toplum kuruluşu

denilen kurumlarca, kontrol edilemez ve sisteme zarar verecek duruma gelmeden önce yönlendirilir ve bu kurumlar, toplumun bir nevi düdüklünün düdüğü konumundadırlar. Görevleri; toplumun aşırı buharını tahliye etmek ve mevcut sisteme karşı olabilecek kontrolsüz bir patlamanın önüne geçmektir.

Hakikatte rahatsız olunan sisteme karşı, insanların yapmış olduğu bu protestoların hiç bir etkisinin olmadığı, sadece katılanların içini boşaltıp rahatladığı ve iş işten geçtikten sonra, bir kısım insanın farkına vardığı ve toplumdan, sistemin geleceğini tehdit eden gücün tasfiyesi ile son bulur.

Günümüz dünyasında, uluslararası organizasyonların neredeyse tamamı, Anglo Sakson kültüre hizmet ettiği müddetçe varlığını devam ettirebilmektedir. Tüm dünyada devlet karşıtı gösteriler, çoğunlukla, ya devlet kaynaklı ya da devlet desteklidir. Bu, Ortaçağ'ın, Cizvit papazlarınca ortaya çıkarılan provokatif bir taktiktir. Bunların gerçekliğini anlamak için, sivil toplum kuruluşlarının karşı olduğu konularla ilgili araştırma yaparsanız, maddi destekçilerinin kimlikleri sizi şaşırtacaktır. Dünyanın en çok bilinen çevreci örgütünün, büyük destekçisinin, dünyanın en büyük endüstri grubu olması gibi...

İktidarlarını korumak ve yığınları yönlendirmek için kullandıkları usuller ve neticeleri, kendilerine yönlendirdiği aidiyet duygusu, *karanlıkların* liderlerini o kadar şımartmıştır ki, yaptıkları ve yapmaktaki oldukları zulmün kendi başlarına gelebileceği gerçeğini hiç akıllarına getirmemektedirler.

Sömürdükleri ülkelerin katledilen halkları ve bunların ah'ları, manevi dünyanın dalga boyları arasında nasıl bir tsunami oluşturmaktadır? Mazlumların kollektif şuur altında biriken tepkilerinin nasıl, ne zaman ve nereye sevk edileceği

tahmin edilebilir mi? Sömürgecilik neticesi, yoksul bırakılmış ülkelerin yıllık gayri safi milli hasılasına denk meblağdaki paraları, şahsi zevkleri için, her hangi bir koleksiyon nesnesine harcamaları, *karanlıkların* seçkinlerine nasıl bir gelecek hazırlamaktadır? Oluşturdukları dünya ölçekli terör, bumerang misali kendilerine dönemez mi? İntihar bombacısı denilen istihbarat piyonları, bir gün yüzlerini masum insanlardan başka tarafa çevirirlerse acaba neler olabilir? Finans merkezleri, askeri tesisleri yeterince korunaklı mı? Oluşacak bir vandalizmin; seçkinlerin muhitlerine, adeta bir mabet olarak gördükleri müze, opera ve benzeri mekanlara neler yapabileceği konusunda, her hangi bir görüşü veya düşüncesi olan var mı? Her şeyi kontrol edebildiklerini sananlar, sadece bir his; gelecek, bu sefer çok farklı gelecek!

Karanlıklara dahil olanlar, lain iblisin, istediği mühlet içinde vaadini gerçekleştirmesine yardımcı olmaktadır. Giydikleri kibir paltosu, onları o kadar meşgul etti ki, hakikati ne işitebildiler ne de görebildiler. Her döngüde, insanın fitratını, yani yaradılışını, kul olma şuurunu bozmaya, bunu farklı taktiklerle gerçekleştirmeye çalıştılar. Bu yüzden peygamberler de, Allah'ın baştan beri değişmez olan buyruğunu, dönemin şartlarına mukabele edebilecek, farklı usullerle tebliğ etmişlerdir. *Karanlıklar*, fitratı bozmak yönünde icat zenginidirler. Devamlı yeni araçlar ortaya çıkarırlar. Bir taraftan evrim densizliği, diğer taraftan uzaylılar hezeyanları ile akli, Yaradan'dan başka taraflara çevirme işgüzarlığı gibi. Özellikle, sinema, reklam ve medya aracılığıyla ortaya konulan bir illüzyon, insanların, davranışlarını, düşüncelerini kendi iradeleriyle gerçekleştirdiği sanrısı oluşturmaktadır. Sanal dünya denilen internet ortamında, twiter, face book gibi üyelik gerektiren ve bunu için cinsiyet, yaş, medeni durum, ilgili konular şeklinde kayıt altına alınıp yönlendirilen kullanıcılar, hiç bir şeyin farkında değiller. Demokrasi sayesinde insanlar, düşüncelerini özgürce ifade edebiliyor, deniliyor. Gerçekten öyle mi? Yoksa birileri size kendi düşüncelerini, sanki sizin kendi düşüncelerinizmiş

gibi mi algılatıyor? Seçtiğiniz kıyafetten, okuduğunuz kitaba, aldığımız yiyeceklerden tuttuğunuz takıma...

Karanlıkların batı medeniyeti olarak sapanın ucuna bağladığı havuç, insanlığa en çok buluş veren ve insanların rahat yaşamasına katkı sağlayan medeniyet olarak gösteriliyor. Oysa bu sahneyi hazırlayan, batının savaş merakı ve kitleleri kontrol altına alıp yönlendirme isteğidir. Bunun bedeli de, dünyayı yaşanmaz kılmaktır. Savaş dönemlerinde, ülke kaynakları bütünüyle askeriye aktarılır. Daha ölümcül ve sevki kolay silahlar yapmak, askerin sevk hızını artırmak, onların yiyecek ve içeceklerini uzun zaman muhafaza edebilmek, uzun zaman bir arada yaşayacak insanların temizliklerini, sağlıklarını muhafazaya gayret etmek, birimler arası haberleşmeyi kolaylaştırmak gibi bir çok etken yeni icatlara yol açmıştır. Savaş sonrası bu icatlardan gündelik hayata ait olanlarının sivil hayata dahil edilmesi de ticari fayda sebebiyledir. Bütün bunlar şüphesiz ki insan hayatını kolaylaştırmıştır. Bugün gecekonduda yaşayan bir insan bile, sıradan hayatında, üç yüz sene önce yaşamış krallardan daha fazla konfora sahiptir. Ya huzur?

Diğer taraftan, bu icatların üretim ve kullanılmasının bir bedeli olduğu artık ayan beyan ortadadır. Hava kirliliği, denizlerin, nehirlerin ve göllerin kirliliği, çevre kirliliği derken, toplamda dünyaya verilen zarar, insanoğlunun geleceğini ciddi anlamda tehdit ederken, günümüzde de mevcut tahribatlar görülebilmektedir.

Batı cambaza bak diyor ve herkes bakıyor. Küresel sorunlar var, bir an önce bunlara müdahale edilmeli diyor. Hemen heyetler kuruluyor, toplantılar, seminerler, paneller... Neymiş bu sorunlar; terör, küresel ısınma, açlık, bulaşıcı hastalıklar... Yüksek sesle, hepsi senin eserin, demek hiç akla gelmez mi?

Batı medeniyeti diyorlar, muasır medeniyet diyorlar, ulaşılması gereken hedef olarak gösteriyorlar. Bize bunu öğretmeye

kalkışanlara diyorum ki, boşuna uğraşıyorsunuz. Biz batı medeniyetinden; soy kırımına tabi tutulan yerli ırkları görünce tiksindik, nesli tüketilen bizonları, nerdeyse bir elin parmakları kadar kalan, Afrika'nın fillerini, gergedanlarını duyunca iğrendik. İçinde canlı barındırmaz olan denizlerden, nehirlerden, göllerden haberdar olunca, batı medeniyetinden istikrah ettik. Asit yağmurlarından nerdeyse ölecektik!

Dünyada bu güne kadar en çok ölüme sebebiyet veren şey, ne salgın hastalıklar ne doğal afetlerdir. Günümüzde yere göğe sığdırılmayan batı dünyası, kendi tabirleriyle batı demokrasisidir. Bunu iki türlü yapmıştır, askeri ve sivil olarak. Sivil konumda, üretim esnasında çevreye saçtığı sanayi atıklarıyla. Askeri konumda, ya kendisi savaşarak veya kışkırttığı halklara ürettiği silahları satarak. Çok düşünceli ve insancıl olduğu için saldırdığı ülkelerin halklarına demokrasi götürdüğünü söyler. Nedense demokrasinin götürülmesi için, illaki o ülkenin ciddi bir yer altı kaynağı bulunması gerekir. Ve aynı zamanda, demokrasi götürülecek ülkenin devlet başkanı da, batının menfaatlerini gözetmeyip, kendi halkına hizmet ediyor olması gerekir. Böyle bir durum söz konusu değilse şayet, o ülkenin halkları demokrasiyi hak etmemektedirler!

Bu çelişki, her zaman vardı batıda. Sorumlusu olduğu açıklık nedeniyle, akbabalara yem olan çocuğa ağlamayan batı, yine kendisinin sebebiyet verdiği, denizde petrole bulanmış karabatak için, feryat figan, ortalığı ayağa kaldırır. Buna şaşırmayın! Evinde köpek besleyenlerin insan sevgisinden mahrum oluşlarının tezahürüdür bu.

Burada şunu da hatırlatmadan geçmeyelim. *Karanlıkların* savaş sebebi, her zaman talan ve gaspla menfaat temin etmek içindir. Ve kendi halklarını uyutmak için, ulvi amaçlardan bahseder. Neticede asıl gaye her zaman, dini, milli veya ırki bir örtüyle kaplanır.

Karanlıkların çağı bir kez daha kapanmak üzeredir. Batı, tarihin sarkacında, yönünü aşağıya çevirmiştir. İktidarı kaybedeceği için, gün be gün daha fazla hırçınlaşmaktadır. Gözünün üstünde kaşın var bahanesiyle, her gün bir başka ülkeye karşı, ekonomik, siyasi veya askeri saldırılarda bulunmaktadır. Terör ve darbe, elinden düşmeyen sopa haline gelmiştir. Bazen de kurnazlığa baş vuruyor. *Karanlıklar*, kendisinin eceli olarak gördüğü Müslümanları, yok etmek için kendince şekillendirmeye çalışıyor. Çünkü klasik savaşlarla yok edememiştir Müslümanları ve bu nedenle yeni taktikler uygulamaktadır. Sanki, tarihteki uygarlıklar güle oynaya ömürlerini tüketmişler. Hıristiyanlar, baştan beri Yahudilere kol kanat geriyormuş, haçlı seferleri bir kuru iddiaymış sanki. İki büyük cihan harbi ve sonrasında ki soğuk savaş dönemi bir dedikoduymuş da, sanki insanlık ilk defa bir çatışma yaşayacak gibi, bir uzlaşma arıyormuş havasıyla, medeniyetler çatışması kavramı etrafında maskaralık yapmaktadır.

Gerçekte olan şey ise hedefe koyduğu İslam toplumunu bölmek için, aslında siz iyisiniz şunlar kötü diyerek, köktenci

/muhafazakar/ ılımlı şekilde körlerin fil tarifi gibi bir tarif yapmakta, aklınca cepheyi bölmeye çalışmaktadır. Kendi yandaşlarına da, safları sıkılaştırın mesajı vermektedir. Tuzak kurmanın en ahlaksız şekli. Her aynaya bakışında gördüğü olumsuz sıfatları, Müslümanlara yapıştirma denemesi. Müslümanlar artık şunun farkındadırlar ki, İslami bir etiket taşısa da, Müslümanlara sözlü veya fiili olarak zarar veren her kişi veya grup, *karanlıkların* oyuncağıdır.

Ne yapsalar boş, zamanın çarkları arasında öğütölmekten kurtulamayacaklar. Çünkü lider konumunda ki Anglo Saksonlar, doymak bilmez talan tutkuları ve sahip oldukları gücün kibriyle, *karanlıklara* dahil olan diğer kesimler tarafından da haset duyulur ve kin beslenilir bir konumdadırlar artık. Kendi halkları da işin cabası.

Evrensel değerler safsatasıyla kendi yaptıklarını haklı göstermeye çalışır batı. Bunu da medenilik olarak takdim eder. Bu öylesine şartlandırılmış bir algıdır ki karşı çıkan adeta ilkel, vahşi biri olarak kabul edilir. Fıtrata karşı olmanın adıdır batı ve onun, kendince olan medeniyeti. Düşünün; her hangi bir teknolojik aleti piyasaya süren firma, o cihazın kullanımıyla ilgili bir kitapçık veriyor ve burda yazanlara göre kullanılmasını tavsiye ediyor. Bu cihaza sahip olanlardan biri, hiç bir teknolojik bilgisi olmadan, daha farklı kullanım öneriyor ve alkış alıyor. İşte o meşhur batı. Yaratıcının yarattıkları için koyduğu kuralları dışlayan, kendi heva ve heveslerine göre, ortaya sürdüğü şeyleri evrensellik adına pazarlamış ve ciddi taraftar edinmiş. Yazık!

‘İş, olacağına varır’ Şu veciz söz, -tarihte her ne olmuşsa, başka türlü olamayacağı için öyle olmuştur- ifadesinden daha anlaşılırdır, aynı şeyi belirtse de.

İnsanlık, çıldırmış sanki; haberler, olaylar, yorumlar... İletişim araçları vasıtasıyla bombardımana tutulan zihinler; sanki tarih boyunca insanlık, melekvari bir yaşantı içindeymiş de yaşadığımız bu zaman diliminde zincirlerinden boşanmış gibi bir algıya maruz kalıyor.

Her zaman değilse de, çoğunlukla insanlık tarihi bu hal üzere olmuştur. İnsanlık, dünya serüvenine başladığı noktadan bugüne kadar, düz bir çizgi halinde ilerlemedi ve bundan sonra da bitiş çizgisine kadar, farklı olmayacak.

Ruh ve beden. İnsan, maddi ve manevi birlikteliğin neticesidir. Zaman akıp giderken, ruh ve beden mutabakatını, zıt yönlerde savuran tarihi dalga boyları oluşur. İnsanlığın, maddi bakımdan ulaştığı tekamül ve neticesinde meydana gelen refah, yukardan aşağıya topluma yayıldığı dönemlerde, bedeni arzular sınır tanımaz olur ve ahlaki düşkünlük baş gösterir. İnsanın ruhi tarafına ait olan manevi bilinç de kendi

içine büzülür. Savaşlar, salgın hastalıklar veya doğal afetler sonucu kaybedilen maddi imkanlar ve bunun oluşturduğu refah ortamından mahrumiyet sonucu, o içine kapanan manevi bilinç, dışa doğru yayılmaya başlar. Ta ki tekrar maddiyat ve refaha kavuşana dek.

Ve her döngü, bir önceki zıddından, bazen iyi ve çoğunlukla kötü alışkanlıklar, düşünceler, eşyalar olarak insanlık yoluna devam eder. Bir dönemin bilgisi, sonraki bir dönemde tanrı olarak ortaya çıkar. Bir başka dönemin fahişesi, başka bir dönemde tanrıça olarak..

Vakıa bu şekilde olmasaydı, peygamberlerden değil, tek bir peygamberden bahsederdik.

Rahatsız olunan, eleştirilen, çözümü için çareler aranan konular hakkında bilgi sahibi olunursa belki, beklentiler daha gerçekçi olur, hayal kırıklığı yaşanılmaz.

Uygarlık mefhumu, gerçekliğini ortaya koyacak, maddi ve manevi bakımdan yeryüzünün tamamı ihya olacak düşüncesi, aptallıktır. Her zaman süfli ve zalim insanlar olacaktır, bunların zıddının olacağı gibi. Hiç bir ülkenin tamamı imar edilemeyecek, medeni olan yerleri ve ilkel bölgeleri bulunacaktır. Her milletin alimi ve cahili her zaman var olacaktır, bir faziletli şehir hayaldir. Her zaman ve her yerde suçlular ve onlara karşı mevcut yasaları korumaya çalışanlar bulunacaktır. Yeryüzü; salgın hastalıklardan, afetlerden, kıtlıklardan, savaşlardan, zorbalıklardan ve bir çok diğer musibetlerden beri olmayacaktır. Bazı dönemlerde, uykuları kaçırarak kadar fazla, bazı dönemlerde de, gözden kaçacak kadar az olacaktır. Bir kadın ve erkekle başlayan, insanlığın dünya hayatı, zıtlıklar ile anlam ve değer kazanmaktadır. Yeryüzünde bir cennet, asla olmayacaktır!

O zaman, Müslümanlar olarak ne yapalım? Rahatımızı bozmaya gerek yok deyip, adam sendeci bir tavır mı takınalım? Hayır, aksine, ötelerde sigaya çekileceğimizin farkına varalım ve tarafımızın belli olması için, asla pes etmeden, elimizden gelen gayreti, feraset dahilinde sarf edelim, yapılması gerekli olanı yapalım. Tarihin dalga boyu, İslami tarafta çıkışa geçtiğinde, bundan azami istifade sağlayabilecek donanıma sahip olmaya çalışalım. Elde fidan var, ve dahi kıyamet kopuyorsa, onu yerine dikelim. Bu tarz, ferasetli, di-rayetli ve rikkatli gayret, mükemmeli tesis etmemize neden olabilir mi? Hayır. Yaklaşmamıza? Evet. Hepsi bu.

Cemaat olma safsatası, ümmet olma şuurunu izale etmek için, *karanlıkların* ortaya attığı hizipçilik ve fitnedir. Bu kadar net bir manzara nasıl görülemiyor? Resulullah, Muhammedü'l-Emin olarak bilinir ve tanınırdı. Yaşadığı toplumda onun sözlerinin yalan olabileceğini kimse düşünemezdi. Zaten onu inkar edenler de yalan konuştuğunu ima dahi etmemişlerdir. Hal böyleyken, Yaradan, gönderdiği vahyin, Zatı tarafından gönderildiğinin anlaşılması için tekrar tekrar örneklemelerde bulunup, düşünülmesini ve mukayese yapılmasını tavsiye etmiştir.

Peki bir şeylere inanma konusunda, biz Müslümanlara böyle bir usul öğretilmişken ve hatta “Size bir fasık bir haber getirdiğinde araştırmanız gerekmez mi? 49-6” ikazı da varken, niçin din adına konuşanların sözleri kayıtsız şartsız kabul edilmektedir. Niçin akıl imbiğinden geçirilmemektedir? Tartı da, Kuran ve Sünnet ise ortada.

Namaz mı? Müslüman kimliğinin olmazsa olmazıdır. Ancak, Müslüman şahsiyetin kesin kanıtı değildir. Emanete hıyanet eden, yalancı ve sözünde durmayanın, münafık

alametleriyle bezendiği bilincinde olarak, o kişinin abdesti ve namazı kale alınmamalıdır.

Şayet, cemaatleşme gibi oluşumlar sebebiyle, Müslümanlar arasında inanç istismarı vuku bulursa, sadece kandıran mı suçludur? “Fırka fırka olup dinlerini parçalayanlara 6-159” katkı sağlayanların, kandırılmış ve kullanılmış oldukları beyanı, mazeret olarak kabul edilebilir mi? Akıl süs olsun diye mi verildi? Yoksa meydana gelen vakıa “Mü’min’in ferasetinden sakının” düsturuna dahil olunmamışlığın tezahürü müdür? Nedense, dolandırılanlar da her zaman, kendini kül yutmaz olarak görüp, menfaat umanlar arasından çıkmaktadır.

‘Yanlış yaparsam ne yaparsınız’ diyen devlet reisine, ‘seni şu kılıçla düzeltiriz’ diyen ümmet şuuru, nasıl oldu da sorgusuz sualsiz cemaat liderine itaate dönüştü? Bir yerde, dini nasihat veren birisi, o ortamda cezbe hali gösterenlere karşı, olumsuz tavır takınmadığında ‘bunlar, onun şakşakçılarıdır’ denilip, o ortamdan uzaklaşmadığı için mi? Allah affeder sözüyle cehenneme yol açanlara, ‘Allah’ın merhame-tine güvenip, adil olmayacağını sananlar, süprize hazır olun’ denilmedi diye mi? Bu dünyada yapılan iyi ve kötü her şeyin karşılığını, ahret yurdunda bulacağımıza olan inanç, hücrelerimize kadar sirayet etmemiş olmasından mı? Ve ‘kardeş, eş, dost, akraba, şeyh, hoca kayırmaları gibi bir şeyler umuyorsanız, bir kez daha düşünün, Allah’a yalan isnat etmektesiniz’ deme cesareti gösterilemeyeşinden mi?

‘Ümmetimin ihtilafı rahmettir.’ düsturunu, iyi niyet veya cahillik neticesi, cemaat oluşumu ile istismar edenler, şunu anlamalılar ki; bu söz itikadi hususlar harici, hakikati bulma cehdini teşvik sebebiyle, fikri ayrılığı kast ediyor, içtimai ayrılığı değil. Resulullah’ın sünnetinde görülen odur ki, içtimai

ayrılığa sebep teşkil edecek hiç bir fikre ve oluşuma ne müsaade edilmiş ne de taviz verilmiştir. İtiraz edeceklere de sormak lazım, Dırar mescidinin hali nicedir?

Ulu'l emr'e dahi, itaatın bir sınırı varken, Müslüman devlet başkanının yanlışları, doğrularına galebe çaldığında, meşruluğunu kaybedeceği ve makul olanın, iktidarı ehline teslim etmesi gerektiğini söyleyecek ümmet şuuru, nasıl bilinçsiz bir boyun eğmeye dönüşür? Put kıran bir geleneğe sahip olanlar, nasıl put yapar, puta tapar oldu? Ve heykel dikmemiş olmak, bunu görmezden gelmemize yeter mi? Eğer, kişi hayatına, Allah ve Resulullah'ın sözlerine muhalif, söz ve fiilleri ile yön verenler varsa, şeyh/reis/sultan/alim ve diğerleri, bunlar o kişilerin putları olmuyor mu?

Put, putperestlik denilince siz ne anlıyorsunuz? Allah ve Resulullah'ın yolunda, hayırhah ve gayretkeş olanlara bağlanıp kalmak, onlar hakkında abartılı methiyeler dizmek, onlar için uluhiyet ve masuniyet serdetmek bu ümmetin putperestliği değil mi?

Allah'ın vadince, üstün olan biz Müslümanlarız. Şayet böyle görünmüyorsak, bizi biz yapan hasletlerden uzaklaştığımız, fitrata uygun yaşamadığımız, Kur'an'ın yolundan, Resulullah'ın sünnetinden saptığımız içindir. İslam'ı, nefsimize tabi kılma gayretkeşliğinin bir neticesidir. Bu aslında bir yere kadar anlaşılabilir. Bilmek ve unutmak. Adem'in çocuklarında, genlere işlemiş bir maraz. Ancak bu marazların alışkanlık haline gelmesi, tövbeye direnmesi, imanımızın kemale eremeyişinin göstergesidir, bilelim.

Halkı Müslüman olan ülkelerde; halkın mutsuzluğu, umutsuzluğu, geçim derdinin zorluğu, istismarın, rüşvetin, yolsuzluğun, yoksulluğun, liyakatsizliğin ve daha bir çok menfi hasletin yaygınlığı gibi olumsuzluklar, bu ülkelerin, dünya ülkeleri yaşam kalitesi sıralamasına göre, en altlarda yer almasına sebebiyet veriyor. Müslümanların büyük bir kısmını daha fazla umutsuzluğa sevk eden bu dibe vurmuş görüntü, tarihi hakikatin aynasında umut vaat ediyor. Çünkü, dibe vurduktan sonra, yön yukarıdır. Çünkü, ölüden dirinin, diriden ölünün çıkacağına imanımız tamdır.

Bu görüntü, tarihin dalga boyunun, Müslümanlar tarafında yükseleceğinin habercisidir. Müslüman toplumlar, içten içe kaynayacak, cürufalarını atacaktlardır. Mümin ile münafık ayrışacak, hikmetin, yitik malımız olduğu hatırlanacaktır. Müslüman, ibadetinin sadece basit ritüeller ve kuru şekillerden ibaret olmadığını fark etmeye başlayacaktır. Kol mesafesinde ki ilme dahi heveskar olmayan, dedikodulara batmış yığınlar, şeytanın iğvasından sıyrılma gayretine düşecekler. Anlamıyorsunuz değil mi? Biz bunu önceden de yaşamıştık. Daha ötelere gitmeden, Hülagü sonrası Bağdat ve hinterlandına bakın, siz de harabelerin altında yatan hazineleri göreceksiniz.

Teknoloji çağında zor, olmaz mı diyorsunuz? O zaman hiç bir şey bilmiyorsunuz. Daha önce geçip gidenlerin de, kendi teknoloji çağları vardı. Aslında, ‘güneş altında yeni bir şey yok.’ . Bu sebeple, Müslümanlar; ‘eskiye dair ne varsa gitti cancağızım’ düşüncesini çöpe atmalı, eskimeyen değerleri, yeni bir tarzda ifade ve icra etmelidir. Bunun için; fikri, mali ve bedeni cihada her an hazır olma düşüncesiyle çalışmalı, kendi şahsı ve ailesini bu doğrultuda yetiştirmelidir. Müslümanlar, davranışsal hipnoza maruz kalmamak ve dolayısıyla kullanılışlı bir aptal gibi yönlendirilmemek için, etiketlenmekten, damgalanmaktan ve tasniflendirmekten kendilerini muhafaza etmeli, legal veya illegal, sosyal ve siyasi her türlü örgütlenmelerden, üyeliklerden uzak durmalıdırlar. Kafanızdaki algılardan sıyrılın. Teknoloji çağında, örgütlenmeler hak arama, sorunlara ortak çözüm bulma yeri değil, aksine edilgen duruma getirilme ve yönlendirilme mecrasıdır.

Fert; Müslüman olma hüviyeti ile yetinmeli ve bu hüviyetini istismar edecek her türlü musibetten kaçınmalıdır. Zamanı geldiğinde, bütünü oluşturacak parçalarda hata,

kusur ve biçimsizlik gözlenmemesi için bu şarttır. Bunu yaparken de, Kur'an ve sünnet ışığının dışına çıkılmamalıdır. Alim olması gerekmiyor fakat, ilmihal seviyesinde de olsa, din ile aldatılmayacak kadar dinini bilmelidir. Duayı ihmal etmemelidir.

Duanın, imanı muhkem kılan, kişinin şuuraltında yaratıcıya olan inancı güçlendiren bir etkisi vardır. Dua; kul oluşun, Yaradan'a karşı, kulun acizliğinin ifadesi ve neticede, Yaradan'a tabi oluşunun beyanıdır. Bu beyanın samimiyet göstergesi, dua edilen konuların gerçekleşmesini sağlayabilecek çabanın sarf edilmesidir, oturup bir sihir olmasını beklemek değil. İhtiyatlı bir gayret olan tevekkülün, neme lazımcılık olmadığı, mevcut nimetin takdiri olan şükürün ise gayret artırıcı olduğu akıldan hiç çıkarılmamalıdır.

Özellikle, imparatorluk bakiyesinde doğup büyümüş olan Müslümanlar, ümmetin farklı iklimlerinde yaşayanlarına nazaran, yaşadıkları ülkenin tarihi geçmişi açısından, büyük bir bahtiyarlığa sahiptirler. Ancak bu bahtiyarlık 'ninenin erdemleriyle avunma' aldanişına kapılıp, kişiyi ataletle sevk edecek bir budalalığa dönüşmemelidir. Aksine bu payeye sahip olmak, aynı zamanda kişiye yüklenen büyük bir sorumluluk demektir. Düşen sancağı kaldırmak!... Bunu gerçekleştirmenin yolu, şurada veya burada ortaya çıkan, veya çıkabilecek olan sahte algılara kapılmadan, ferasetli ve dirayetli bir duruşu gerekli kılar. Dikkat edilmelidir ki bu ırkçı bir söylem değildir.

Nasrettin Hoca'yı analım; ahırda kaybedileni, ahır karanlık diye ahırın önünde aramamak lazım gelir. Düşen, düştüğü yerden kalkar.

Tarihin yükselen dalga boyu İslami tarafta bulunduğu dönemlerde ilim, İslam'a hizmet eder, tersi durumlarda, felsefi,

ekonomik, siyasi olarak düşmanlık eder. Şüphesiz bu durum, ilimden değil, ona sahip olanlardan kaynaklanır. Müslümanlar; ilme sahip çıkacak, iğdiş edilmeye çalışılan terakki arzularına ve tefekkür kabiliyetlerine, kim oldukları şuuruyla can suyu verecekler. ‘İçtihat kapısı kapandı’ hezeyanlarını umursamayacaklar. Gerekli vasıflarla mücehhez, akıl ve takvayı kuşanıp, izzet ve ikrama iltifat etmeden, kendi ülkele-
rindeki batının gasp ettiği, maddi ve manevi ayrıcalıklara el koyacaklar. Ülkelerinde ki, karar verme ve yönetici makamlarını işgal eden, kanaat önderleri zannedilen, batının çömezlerini buldukları yerlerden uzaklaştıracaklar. Müslüman, “Dinde zorlama yoktur. 2-256” mucibince, gayrimüslim’in inancına ve ibadetine karşı tahammüllü olmak zorundadır, ancak hoş görülmesi değil. Hoş görülmesi olmak gerekiyorsa, onlar bize karşı olsunlar. Ama bunun asla olmayacağını, biz biliyoruz. Onlar gibi olmadıkça, bizden ‘razi’ olmayacaklardır. Müslüman; ne gayrimüslime karşı, ne de her hangi bir günah ve benzerlerine karşı hoşgörülü olabilir. Aksine, iğrenmelidir. Çünkü hoş görü, kişiyi, zaman içinde hoş gördüğü şeye meylettirir. Bazı şeylerin şakası olmaz, dikkat etmek lazım; “İnkarda ısrar ve teşvik/ tartıda hile/eşcinsellik” mevzularında, asla, taviz, müsamaha ve müsaade gösterilmemiştir. Bunun bir hikmeti olsa gerek.

Ve ceza, bir ülke ve halkına yapılabilecek en büyük zulümlerden biri de, o ülkede, idam cezasını kaldırmaktır. ‘Eğitim şart’ papağanlarının bir türlü göremediği şey, toplumlarda meri yasaları uygulamanın itidalli ve muteber yolu, cezai yaptırımların ağırlığı nispetindedir. Diğer taraftan, modernliği kimseye bırakmayan, ancak pagan Roma hukukunu temel almadan düşünemeyenlerin kavrayamadığı konu şudur; Toplumlarda, suçluyu kayıran ceza, asla ıslah edici veya pişman edici bir etken olmamıştır ve olmayacaktır. Zaten pişman

olacak karakter için cezaya da gerek yoktur, o işi vicdan halleder. İslam anlayışında ceza, ahrette gerçekleşecektir. Dünya hayatında suç işleyene uygulanan yaptırım, toplumun menfaati için, topluma ‘testiyi kırmadan atılan tokattır’.. Ümmet, kendisine musallat olmuş, dünya hayatına dair, *karanlıkların* tasallutunda bulunan ve İslami maslahatlara uygun bulunmayan, tüm kaide ve kuralları tasfiye etmelidir. Ölçü, Kur’an ve Sünnettir. Yoldan çıkmadan, Medine yönetim tarzının, günümüz şartlarına uygun olarak tesisi, gerekli olan, adaleti sağlayacaktır.

Elden geldiğince detaya girmemeye çalışıyorum. Hürriyet, eşitlik gibi konulara da, bu sebeple değinmiyorum. Çünkü, fitrat yani yaratılış açısından, bu tür insana ait ve yoruma müsait konuları değerlendirmek için, en tepede her zaman adalet mefhumunun bulunması gerekir. Çünkü, insanlığa bahşedilen var oluş serüveninde dünya konağının mevcudiyeti dahi adalet mefhumuna mütealliktir.. Adaletin olmadığı yerde, nefsanilik, kendisini tutarsızlığa sevk eder. İslami adalet anlayışı, sabahları kalkıp kendi sidliğini için birine, ‘başkasına zarar vermedikçe özgürsün, yapabilirsin’ demez.

Müslüman alimlerin münferit olarak baş edemeyecekleri kadar çetrefilli sorunlar yığıldı ortaya modern zamanlarda. Bu müşkülâtın İslami açıdan çareleri için bir an önce, konularına vakıf, liyakat sahibi kişilerin, gerçekçi çözümler için kafa kafaya vermeleri gerekmektedir. Yalnız bu çözümler günü kurtarıcı ve aldatıcı olmamalıdır. Faizsiz katılım bankacılığı saçmalığı gibi. Üzüme, istediğiniz kadar elma deyin. Ne şekli, ne tadı, ne de kokusu değişir. O yine üzümdür.

Şüphesiz ki insanların her hangi bir konuda ki yorum ve yargıları, hayatın gelişim sürecinde zamanla eksikliğini

hissettirir. Müslümanların dikkat etmesi gereken konu, çıkarılan nokta ve gidilen hedef olmalıdır. Bir sonraki dönemde, söz konusu maslahat ile ilgili yorum ve yargılara olan izahat ihtiyacı, bir öncekini iptal etmemeli, sadece geliştirmelidir. Mevtanın, gömülmeden önce yıkanmasını, ‘ölüm halinin gerçekleşip gerçekleşmediğini tam olarak anlamak’ şeklinde yorumlamak, tıbbi gelişmenin olduğu bir dönemde, yorum değil saçmalık olarak görülür.

Müslümanın, dünyayı, geçici de olsa evi olarak gören İslami zihniyete bir an önce dönmesi elzemdir. Doğaya hınçla kastetmeye kalkışan zihniyete karşı durmalı, enerjiden sanayi üretimine, iletişimden ulaşım, insan hayatı, çevre bilincine uygun olmalıdır. Kuşlara has yuva yapan, yük taşıyan hayvanın aşırı yükünden dolayı sahibinin cezalandırıldığı, bir dal kesenin elinin kesildiği, o unutulmuş gelenek, yeniden tesis edilmelidir. Sadece çocuklara bırakılacak bir dünya için değil, İslami anlayışla, sorgu suale daha az cürüm götürmek için.

Haremeyn denilen bölge; Özerkleştirilmelidir. Müslümanlara münhasır kılınarak, uluslararası kültür ve konferans merkezi, her türlü fuar alanları ve üniversiteler burada tesis edilmelidir. Bu bölge her yönüyle gayri Müslim kişi, kuruluş ve ürünlerine kapatılmalıdır. Bu bölgenin gayrimüslimlere haram kılınışını iyi anlamak gerekir.

İslam ülkeleri burada toplanmalı, ümmeti ilgilendiren kararlar burada alınmalı ve *karanlıklar* karşısında, ferasetli ve dirayetli birlikteliklerini sergilemelidirler. Bu bölge, ümmetin kalbinin attığı, aklının yansıdığı yer olmalıdır.

Müslüman'ın dünya nimetlerine bakışı, 'bir hırka, bir lokma' anlayışında olamaz. Bu düşünce; 'Süleyman' olmuş kişiler için, bir anlam ifade edebilir. Bunun haricinde, sadece, tembelliği ve asalaklığı kamufle eden bir manadan ibarettir. İnsan, Müslümanlık şuuruyla, yaptığı işi en iyi yapan olmaya çalışmalıdır ve işi ehline vermelidir. Ehil olmadığı mevkilere heves edenlerin oluşturdukları kayırmacı sistem, belki de liyakat esasına göre olmaları gereken yerden, daha aşağıda bulunmalarına neden olmaktadır, dikkat edelim! . Hiç kimse, çalışması için zorla alıkonmamaktadır. Çalıştığı yerde kaytarmaya çalışanlar, ateşe doğru kayıyorsunuz. Bu Müslüman'a yakışmaz. Unutulmaması gerekir ki, "Tartıda hile yapan 83-1" iflah olmaz. Bu sadece ticari sahada geçerli bir şey değildir. Sekiz saatlik ücret alıp, beş saatlik mesai harcamak da tartıda hile yapmaktır. Reklam tanıtım amaçlı değilse, tüketime yönlendiren bir aldaticıdır ve İslami değildir. Çünkü, "İsraf haramdır. 7-31" ve "bizi aldatan, bizden değildir." düsturu, bunu belirtiyor. Çalışma hayatında, Müslüman için, nasıl kazandığı kadar, nasıl harcadığı da önemli bir konudur. Bu kazanılan malda, 'Allah'ın

hakkı olanı' bilmek, kabul etmek ve verilmesi gereken yerlere ulaştırmakla mükelleftir Müslüman. Unutmadan, akıl tutulmadan, akılda tutulmalıdır ki; Mal ve evlat, 'imtihan-
dır.' Bu imtihan; geçenler için dünya 'nimeti,' kalanlar için ahret 'belasıdır.'

Müslüman; 'yolunu bekleyenin bir kara çukur ve üç beş böcek' olmadığı bilincinde, vazifelerini ifaya memurdur, göçmeden önce.

İşlenen fiillerin telafisinin olmadığı noktada, insan ya "keşke toprak olsaydım" diyecek, ya da "Razı olunanlara" dahil edilecek.. Karar, özgür iradenin!